

динъ по единъ; други 20 четника се отправили нацѣло за габровския балканъ; тъй че кръвеничени останали да разчитатъ само на собственитѣ си сили. Въ това сражение възстаницитѣ минали почти безъ жертви. Хванатъ е билъ само живъ и посеченъ отъ башибозуцитѣ кръвениченина Маринъ Дочевъ.

Тоя день, обаче, въ Дебневския буазъ е минало спокойно. И дветѣ страни сж се само заканвали една друга, окопавали сж се и сж очаквали часа на последната отплата.

7 Май. Този день се случило обратното: въ Градничкия буазъ е минало спокойно, безъ бой, а въ Дебневския се ангажирало голѣмо сражение, което продължило отъ сутринята до вечерята. Въ това сражение взели участие и габровскитѣ възстаници подъ началството на Дюзтабановъ, които се смѣсили съ четата на Карагѣйзова.

Преди започването на боя общата чета е била раздѣлена на петъ подчети, начело съ подвойводитѣ: Йонко Карагѣйзовъ, Христо Конкилевъ, Пенчо Постомпировъ, Давидъ Бурмовъ и Михалъ Гетѣйовъ. Четитѣ на Карагѣйзова и Михалъ Гетѣйова заели позиция на дѣсно отъ рѣката, а на останалитѣ трима — на лѣво. За целта е билъ съставенъ и новъ щабъ отъ Цанко Дюзтабановъ, Йонко Карагѣйзовъ и Аврамъ Драгановъ.

Интересно е да се отбележи, че при това голѣмо сражение възстаницитѣ не дали нито една жертва, а само нѣколко ранени. Причината за тоя благоприятенъ резултатъ отъ сражението е била тази, че възстаницитѣ били на много добри позиции, а плюсъ това и добре окопани. Жертвитѣ на турцитѣ били неизвестни.

Тоя день пристигнали отъ Кръвеникъ и разбититѣ Батопшевски възстаници, заедно съ Георги Бочаровъ, Гаврилъ Кръстевъ и Никифоръ Симеоновъ, които веднага се причислили къмъ четата на Тотя Ивановъ.

Сжщата нощъ, обаче, преди разсъмване, Тотю заминалъ за Ново-село въ помощъ на новоселци, а една повзачителна частъ отъ четата му, начело съ Н. Каваловъ, габровецъ и Никифоръ Симеоновъ<sup>1)</sup> се отправила за с. Нова-

---

Следъ потушаването на възстанието, Никифоръ Симеоновъ се крилъ до м. септемврий изъ горитѣ на Шипченския балканъ, следъ това като работникъ влиза въ Габрово, гдето се е крилъ още петъ месеца. Презъ м. февруарий като търговецъ се качва на една талига, съ която стига въ Свищовъ и отъ тамъ се прехвърля въ Ромжния.

Презъ време на освободителната война сжщиятъ е билъ опълченецъ въ 2-ра опълченска дружина, а презъ Сръбскобългарската война въ 1885 год. — знаменосецъ въ доброволческата чета на Христо Драгановъ.